

Már nem fáj semmi se

Míg aludt, valaki műanyag palackot tett a lábához, nem volt rajta címke, halványpiros folyadék lötyögött benne. Megdörzsölte a szemét, körbenézett, figyelik-e. Megszagolta, aztán meghúzta a bort, égett tőle a gyomra, de legalább lett annyi ereje, hogy feltápászkodjon. Elvánszorgott a lépcsőig, vitte magával a nejlonszatyrot, a széthajtott papírdobozt meg a pokrócot.

– Hova, hova, ezredes? – kérdezte a sárga mellényes. Seprűjére támaszkodott. Folyton lejár az aluljáróba, kéreget ő is.

– Közöd?

– Megint hozzá méész?

Az ezredes nem válaszolt. El fogok késni, motyogta idegesen. Tenyerével a falnak támaszkodott, felbotorkált a lépcsőn, ki az aluljáróból, elindult a hatos számú ház felé. Mintha víz alá dugta volna a fejét, tompán morajlott körülötte a város. A villamos lassan jött, még átjutott előtte a zebrán, egy nő sietett el mellette, barackillata volt. Sok éve a feleségén is ezt a parfümöt érezte a tárgyalóterem előtt. A bíró hiába forgatta a kulcsot a zárban, nem nyílt az ajtó. Rángatta a kilincset, bocsánat, mondta zavartan, mire az asszony felnevetett, mintha neki könnyű volna, azt mondta, akkor a folyosón válasszon el minket.

Már kitárták a kaput, az udvarban kinyíltak az üzletek, de még nem járt arra senki. Tegnap két fickó megállította, itt laknak a másodikon, mondták, és kérdőre vonták, hogy miért huzogozik a liftbe. Soha nem szoktam, mondta, mégis agyba-főbe verték. Kinyitotta a piros ajtót, a legfelső gombot nyomta meg, behunyta a szemét. Recsegve indult el a lift, mintha a tartóvezetékek akarnának elszakadni. Roppan a térde. Három, négy, számolta a szinteket, el fogok késni, szívta idegesen az orrát. Rándult a lift, nekiesett a falának, kavargott a gyomra. Amikor kinyílt az ajtó, a felöklendezett savat kiköpte a vaslétra elé. Felnézett, öt fok vezetett fel a tetőig. Jól ismerte mindegyiket, a harmadik érdes volt, mintha flexszel vágta volna rovátkákat rá, az ötödiken a rozsdafolt, akár egy térkép, az olasz csizmára hasonlított. A holmiját lepakolta a földre, nem szokott felvinni semmit. Megmarkolta az alsó létrafokot, hideg volt a vas, szinte égette a tenyerét. Felhúzta magát, remegett a karja az erőlködéstől. Sokat fogyott a kórházban, februárban vitték be, habzott a szája, az önkéntesek hívtak hozzá mentőt. Egy hétig bírta, megszökött.

A tetőtéri ajtót nem védte lakat, összeszorította a fogát, nekifeszült, a vállával feltopta. Keservesen lökte ki magát a padlásra. A fagerendákon egyensúlyozva eljutott a szabadba nyíló ajtóig. Behorpadt a lemeze, kilincs sem volt rajta, nekidőlt, engedett a vas, kilépett a lapos tetőre. Talpa alatt megcsikordult a kavics, fújt a szél. Kotorászott a zsebében, elővett egy cigit. Markával védte a gyufalángot, rágyújtott. Csikkekből gyűjtötte a dohányt, blokkpapírból sodorta meg, ezért égett gyorsan. Megdörzsölte az arcát, ahogy a homlokától a kemény sebhelyen át az álla felé haladt, orrcimpáit hüvelyk- és mutatóujja közé szorította, tenyere eltakarta a száját, bőfögött. Kezdett magához

térni. A szemközti házat figyelte, az ötödik emeleten a jobb szélső ablak pontosan szemmagasságban volt. Nem húzták el a függönyt. Kabátja zsebéből elővette a kis látcsövet. Egy kukában találta, zsinórral átkötött, régi színházi folyóiratok alatt.

A nőt figyelte, a folyosón állt, pólóban, farmerben, odadobta a futárnak a papírpénzt, kikapta kezéből a dobozt. Bement a szobába, leült a kanapéra, felhúzta a lábát, műanyag villával ette a salátát. Ebédre is ezt eszi, pedig nem kéne fogynia. A férfi zuhanyzás után meztelenül ment be hozzá, haját törölte. Kidüllesztette a hasát, szemérmetlenül tárta szerszámát a nő elé.

Nincs mire büszkének lenned, morgott az ezredes. Leült a mellvédre. Felszisszent, körmére égett a cigi, majdnem kiesett kezéből a látcső, lefújta a parazsat az udvarra. A szikraeső hamar kialudt az ablakpárkányokon.

A nő felpattant, gépiesen kapkodta le a ruhákat a szárítóról. A férfi dühösen legyintett, dereka köré csavarta a törülközőt, sarkon fordult. Ahogy kilépett, a nő homlokához szorította a tenyerét, leült a földre, sírt. Most nem látszott rajta a folt, vasárnap lila volt a karja a könyöke felett. Papír zsebkendőbe fújta az orrát, a faliorára nézett, feltérdelt, gyorsan megette a maradék salátát. Kinyitotta a táskáját, sietve kirúzsozta a száját. Az ezredes azt a pillanatot szerette, amikor a tükörbe csücsörített. Csengethettek, mert a férfi végigment a folyosón, és kinyitotta a bejárati ajtót. Egy fiatal férfi állt a küszöbön, meglepődött, hogy nem a nő áll vele szemben, zavarosan bólintott, és indult a szoba felé. A nő már melltartóban, bugyiban várta, nadrágját és pólóját berúgta az ágy mögé. Az idegen becsukta maga mögött az üvegajtót. Az ezredes elfordult, nem akarta nézni, hogy a nő elveszi a fickótól a pénzt, letérdel, szenvtelenül övszert húz vendége farkára, aztán hanyatt löki az ágyon, és ráül.

Esőszag jött az utca végéből. Összecsomósodtak a felhők. Az ezredes hasához kapott, mintha satuba fogták volna a beleit, bokáig tolt a rongyait, leguggolt az egyik antenna tövébe, hangosan nyögve könnyített magán. Öt perc, mire végeznek, gondolta, a lány lezuhanyozik, és a következő vendég előtt kijön az erkélyre. Rágyújt egy cigire, mindig így szokta, akkor jobban láthatja. Felhúzta a nadrágját, a zsinórra csomót kötött a slicce fölött. Kénes ízt érzett a szájában, előre hajolt, öklendezni kezdett, halántékán kidagadtak az erek. A kavicsok között egy döglött csótány feküdt, kopogósra égette a nap.

Öt éve reggel, a fürdőszoba padlóján is talált egyet. Halott volt az is. A tükörből akkor frissen borotvált arc nézett rá vissza, még nem csúfította el sebhely a bal szeme alatt. Mintha nem is ő lett volna. Belehajolt a mosdóba, nem jött fel a gyomrából semmi, könnyezve ivott a csapból. Felöltözött, az ünnepi egyenruháját vette fel. A konyhában a második cigit nyomta el, még nem jött érte a dzsip. Riadót terveztek aznapra, türelmetlen volt. Tizenegy óra nulla-nulla, visszhangzott a fülében, az őrnagy szar ember, de rendet tart a laktanyában. Ha a riadó is rendben lesz, januárban előléptetik, a minisztériumba is behívják, már megüzenték neki, hogy a hadműveleti osztályon dolgozhat. A kislány a folyosón állt, babáját szorongatta, őt figyelte, valamire várt. Az ezredes zavarba jött. Hajnalban jövök, kiabált az asszonynak, aki a szobában ágyazott éppen. Hallotta, hogy még mindig sír. Be kellene menni hozzá, gondolta, de mit mondjon neki? Tolta a szoba felé a kislányt, Itt a gyerek!, kiabálta, aztán sarkon fordult, és bevágta maga mögött az ajtót. Felszabadultan futott le a lépcsőn, a házzal szemben volt a kocsmá.

– Ezredes úr, szabadság? – kérdezte a kocsmáros.

– Szolgálat – mosolygott, és kapta a szilvát.

Dobolt az ujjaival a pulton. A tévében tornapadot reklámoztak, ha most rendeli, csak harminckilencezer, búgta a hang. Egyik cigit szívta a másik után, kért egy sört is. Negyed tizenegykor jött a dzsip, az őrvezetőnek félrecsúszott a nyakkendője.

– El fogunk késni, bassza meg! – csattant fel az ezredes, beült a kocsiba, nem kötötte be magát. A sofőr elsápadt, izzadt. Folyton pirosat kaptak, tele volt konténeres autóval a város, csigalassú lett tőlük a forgalom. Átvágtak a hegyen, a Pasaréti út szinte üres volt, de a Moszkván megint lelassultak. Az őrvezető idegesen kapkodta a fejét, a Délinél kifutott eléjük egy gyerek.

– Az utat figyelje! – kiabált a sofőrrel.

Végre megálltak a laktanya előtt. A sorompót nem húzták fel, nem állt senki a bódében. A katona ujjai elfehéredtek a kormányon, aztán rátenyerelt a dudára. Futott a kapus, bal tenyerébe rejtette a füstölgő cigit, összecsapta a bokáját, tisztelgett. Az ezredes letekerte az ablakot:

– Hol a fenébe járt?

A dörrenést nem hallotta, csak az üvegcsörömpölést. Vakított a nap, fénye lecsorgott az arcán, a felhők a mellére zuhantak, valaki kiáltott, nem kapott levegőt, elsötétült előtte minden.

A kórházban ébredt, fél arcát kötés takarta. Ágya mellett a monitoron fel-felvilant egy értelmezhetetlen jel. Égett a torka, megpróbált beszélni, de valami kiállt a szájából. Kezét az ágyhoz szíjazták, egy átlátszó cső futott ki a lába közül, sárga folyadék kanyargózott benne. Idegesen pislogott, el fogok késni, még két perc.

– Nyugodjon meg – toltá vissza a vállát a nővér. – Pihennie kell!

Jött valaki a laktanyából, elmondta, mi történt, jobbulást kívánt, tisztelgett, aztán elment. Ő behunyta a szemét, miért vele történik ez? Látta a katonát, a hokedlin ült, kezében a fegyver, a rongyot olajba mártotta, valaki belépett, ráfogta a géppisztolyt, mi van, geci? Az érkező idegesen pillantgatott körbe, menekült volna, de nem mert mozdulni. A fegyveres elnevette magát, a nyitott ablak felé fordult, nincs is töltve, mondta, kifelé tartotta a géppisztoly csövét, meghúzta a ravaszt. A robbanástól megrepedt az ablaküveg. A golyó átütötte a dzsip szélvédőjét, az ezredes szeme alatt felszakította a húst, szilánkosra törte a csontot. Megszólalt a sziréna, dobogtak a lábak, lüktetett a vér a fülében, zihálva vette a levegőt. Izzadtan ébredt fel.

Hetek múlva engedték haza a kórházból. A kerekesszékekben hátrahajtotta a fejét, a folyosói neonokat számolta, három, négy, öt, a felesége szipogott fölötte. A minisztériumtól kapott plecsnit, egy őrmester hozta el, ő meg bedobta a fiókba. Egész nap otthon ült, a tévét nézte, gyűltek alatta a borosüvegek. Zavarta a fény, soha nem húzta el a függönyt. Az asszony nem szólt hozzá, a gyerek folyton bőgött. Mindennap ott járkáltak körülötte, ő nem értette, miért.

Esténként mozdult csak ki, elment a boltba, meggörnyedt, ha hozzászóltak. Ha felnézett az égre, abroncsok szorították a fejét, ha sietett, megállította a térdébe akadt nyilallás. Egy idő után mindene fájt, elég volt, ha hozzá színt, mozdulatot látott, az éles hangok miatt nekitámaszkodott a házfalnak, hányt.

Egyik este a kocsmában valaki sodort neki cigit. Szúrós szaga volt, kaparta a torkát, de legalább megkönnyebbült tőle. Egy darabig zümmögött valami a mellkasában, aztán csend lett. Hunyorgott, a színekből boltozat épült a fák fölé, a kutyaugatásra felnyíltak a kátrányszalvéták, a kapus mosolyogva tisztelgett. Ő kocsiba ült, gázt adott, behajtott a tátongó ürességbe, dörgött az ég, csapkodta az eső.

Többet nem ment haza. A sárga mellényes jó volt hozzá, hozott neki pokrócot, ha aludt, borospalackot tett a lába mellé.

– Mi van a családdal, ezredes? – kérdezte vigyorogva.

– Meghaltak – hazudta.

– Az nem jó, ezredes – csóválta a fejét a sárga mellényes. – Az nem jó.

Ha elaludt, jött a robbanás, szilánkokra tört minden. A Blahán kapott ételt. Ezredes, gyere hozzánk, mondta a pap, ezredes, igyál velünk, mondták a punkok. Nem ment be a melegedőre, lefagytak a lábujjai, aztán jött a rángógörcs, az ital segített, a sárga mellényes segített.

Évek múlva látta meg a nőt, barna kardigánt viselt, rövid szoknyát, dobott a poharába egy százast. A földön ült, háttal a hideg falnak, felnézett rá, hasonlított a lányára, ugyanazok a szemek, a haja is ilyen szőke lehet, gondolta. Később látta a bolt előtt is, szomorú volt a tekintete. Egyszer követte a lépcsőházba, megnézte, hányadik emeletre vitte a lift.

Megfigyelte, milyen édességet szeret, melyik ruhát veszi fel, ha boltba megy. Nézte a tetőről, hogy lefekvés előtt mindig bekrémezi a kezét. Festeti a haját, különben barna lenne, a körüti fodrászatban kávé is kér, és a női lapokat forgatja. A hajmosó lánynak nem ad borraivalót, a fodrásznak már igen. Egyik válla lejjebb van a másiknál, ha gyerekkorában tornáztatták volna, nem így lenne. Nincs barát-nője, egy se, néha elmegy moziba, senki sem kíséri el, könnyes a szeme, amikor kijön a teremből. A férfi havonta elviszi valahova, akkor bort iszik, fehérét. Közben alig beszélgetnek, nézik a többi vendéget vagy a telefonjukat nyomkodják. Egyszer nem bújt el, a nő kilépett az erkélyre, ő meg állt kővé dermedve a tetőn, kezében a látcsővel. A nő észrevette, integetett neki. Zavartan ő is felemelte a kezét.

Azóta sokkal óvatosabb. Ha a nő kilép az erkélyre, lehasal vagy elbújik valamelyik kémény mögé. Ismét a szeméhez emelte a látcsövet, a vendég már elment. A férfi belépett a nő szobájába, a pénzt kérhette. A nő magára kapta a ruháját, a cigit kereste, a polcon találta meg a kék öngyújtóval együtt. Rágyújtott, mélyre szívta a füstöt, aztán a férfihez bújt, de az ellökte magától, elkapta a karját, kicsavarta, mire a nő térdre esett. A férfi elengedte, hátralépett, és pofon vágta.

Az ezredes lehajtotta a fejét, a lila folt, motyogta, aztán határozott léptekkel elindult a padlásajtó felé. Két perc alatt leérek, gondolta, nyolc perc a másik ház, két perc, mire feljutok hozzá. Ez összesen tizenkét perc nulla másodperc. A felpattanó kavicsok belementek a bakancsába, feltámadt a szél, megrázkódtak az antennák. Nyikorogva kinyílt a padlásajtó. Megtorpant. Két fickó lépett ki a tetőre, vascsöveket tartottak a kezükben. Megtalálták a holmiját a létra alatt!

Egyik orrához kapta a karját:

– Ideszartál?

– Mondtuk, hogy ne hugyozz a liftbe – mondta a másik.

– Érte kell mennem – hátrált az ezredes.

– Nem mész te sehova.

Záporoztak az ütések. Térdre esett, összeszorította a fogát, egyszer úgymint abba hagyják. Ő majd nekilódul, át a padláson, lemászik a létrán, nem vár a liftre, kettével szedi a lépcsőfokokat, így megspórol pár percet, nem fog elkésni. Mintha látta volna a nőt, az erkélyen állt, őt figyelte, várt. Nem védte a fejét, csorogjon csak az arcáról is. Nyugodt volt. Már nem fáj semmi se.